

Arrest

nr. 195 838 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l' Université 16/4
1348 LOUVAN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de Iraanse stad Mashad, waar uw ouders zich voor uw geboorte vestigden. U bent Hazara van etnische origine en een aanhanger van de sjiietische geloofsleer.

U en uw familie bezaten geen verblijfsdocumenten in Iran. U bent Iran ontvlucht omdat u vreesde ofwel te worden gerepatrieerd naar Afghanistan, waar u geen familie meer hebt, ofwel naar Syrië te worden gezonden om daesh te bestrijden.

Samen met uw neven M. N. (NN. 99123159358) en uw neef Mu. N. (NN. 99123159160) verliet u Iran in september 2015.

Samen kwamen jullie in België aan op 1 december 2015, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U stelde dat u in België psychische problemen ontwikkelde, die u tot tweemaal toe tot een zelfmoordpoging hebben gedreven. Uw psychologische problemen verdwenen echter toen u zich in juli 2016 bekeerde tot het christendom.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een medisch attest uit Iran; een brief van de directeur van het Rode Kruisopvangcentrum CARDA in Bierset dd. 21.12.2016, waarin bevestigd wordt dat u van 18.04.2016 tot 21.12.2016 in dit centrum verbleef; een brief dd. 15.01.2017 vanwege de Evangelische Kerk in Kuurne, waarin beschreven staat dat u sinds 31.07.2016 naar de kerk komt en een actief lid bent van de geloofsgemeenschap.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die door de dienst Voogdij werd genomen op datum van 1 februari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet bereid bent de Belgische asielinstanties een correct zicht te bieden op de verschillende verblijfplaatsen die u doorheen uw leven hebben gehad en op wat uw levensomstandigheden aldaar waren.

Zo dient ten eerste worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over waar u bent geboren. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk tot tweemaal toe dat u in Herat geboren bent (zie inschrijvingsfiche DVZ dd. 02.12.2015 en zie fiche MINTEH dd. 02.12.2015). Toen u ongeveer een half jaar later opnieuw door de DVZ werd geïnterviewd, paste u uw verklaringen aan en stelde u niet in Herat in Afghanistan maar in het Iraanse Mashad te zijn geboren (zie verklaring DVZ dd. 14.06.2016, punt 5). In het kader van uw interview voor het CGVS hield u vol in Mashad te zijn geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat men bij de DVZ een fout heeft gemaakt. Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat de DVZ tot twee maal toe foutief uw geboorteplaats zou registreren. Bovendien legde u even later de vreemde en ongeloofwaardige verklaring af dat u niet wist of u in Afghanistan dan wel in Iran geboren was toen u hier in België aankwam. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u bij de dag van uw registratie van uw asielaanvraag bij de DVZ tevens beweerde dat u pas acht jaar geleden van Afghanistan naar Iran bent getrokken, terwijl u later bij de DVZ en voor het CGVS verklaarde nooit in Afghanistan te zijn geweest (zie fiche MINTEH dd. 02.12.2015, zie verklaring DVZ dd. 14.06.2016, punt 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u dit wel degelijk gezegd hebt, maar dat u het had verzonnen en later van uw vader vernam dat u nooit in Afghanistan was geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 10). Gevraagd waarom u dat verzonnen had gaf u de vreemde en ongeloofwaardige verklaring dat u niet wist wat te zeggen omdat u op dat moment uw geloof nog niet had en u gewoon wist hoe u moest liegen en stelen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 11). Het is niet geloofwaardig dat u bij uw aankomst hier in België niet zou geweten hebben waar u bent geboren en waar u doorheen uw leven hebt gewoond en daarom leugenachtige verklaringen aflegde. Bijgevolg wordt geconcludeerd dat u de Belgische

asielinstanties bewust tracht te misleiden wat betreft uw geboorteplaats en de woonplaatsen die u doorheen uw leven gehad hebt.

Ook is het treffend dat u bij de DVZ in eerste instantie nog verklaarde dat u niet wist waarom uw ouders uit Afghanistan waren vertrokken omdat u nog te jong was toen u daar vertrokken was (zie fiche MINTEH dd. 02.12.2015), maar bij het CGVS uitgebreid kon vertellen over hoe uw ouders Afghanistan zijn ontvlucht omwille van religieuze vervolging door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 14-15).

Bovendien kan er, hoewel er niet wordt betwist dat u in Iran hebt gewoond, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in de hoedanigheid van illegale Afghaanse vluchteling in dit land hebt verbleven. Zo bent u niet op de hoogte van de Afghaanse kalender en weet u ook niet dat Newrooz in Afghanistan wel degelijk wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 18). Tevens blijkt u slecht op de hoogte van waar de Hazara in Afghanistan leven. Gevraagd naar wat de term Hazarajat-de benaming voor het leefgebied van de Hazara's in Afghanistan dat de provincie Bamyan en delen van de provincies Ghazni, Ghor, Uruzgan en Wardak beslaat- voor u betekent, blijkt u niet vertrouwd met deze term (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 18-19). Naast Herat en Kaboel kunt u ook geen enkele andere plaats opsommen waar de Hazara in Afghanistan wonen. Aangezien u zelf een etnische Hazara bent, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u beter op de hoogte bent van de levensomstandigheden van de Hazara in uw vaderland (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 8 en p. 18-19). Bovendien is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar politici van Hazara-origine, de namen geeft van I. K., een etnische Tadzjiek, en D., een etnische Oezbeek (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 19). Van deze laatste stelde u trouwens verkeerdelijk dat hij een Tadzjiek is die als Hazara wordt beschouwd. Bovendien is het treffend dat u over I. K., een voormalig warlord, provinciegouverneur van Herat en minister onder Karzai, niets meer kunt vertellen dan dat hij één van de rijkste mensen van Afghanistan is. Daarnaast kunt u ook over D., één van de meest prominente warlords uit de Afghaanse geschiedenis en de huidige eerste vicepresident van Afghanistan, hoegenaamd niets meer kunt vertellen.

In verband met de Afghaanse zangers waar u wél kunt naar verwijzen wordt vervolgens opgemerkt dat er een grote culturele uitwisseling is tussen Afghanistan en Iran. Afghaanse muziek wordt in Iran, en zeker in Mashad, uitgebreid beluisterd. Uit het gegeven dat u de namen kent van enkele Afghaanse zangers kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat u in Iran als illegale Afghaanse immigrant hebt gewoond.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de financiële situatie van uw familie in Iran. Zo verwees u op geregelde tijdstippen tijdens het interview naar de penibele financiële situatie van uw familie in Iran. Zo stelde u dat uw vader geen geld had om documenten te verkrijgen en dat hij zaken moest verkopen en geld moest lenen toen u op uw achtste ziek werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 7). Ook wees u erop dat hij door toedoen van de Iraanse overheid maar twee dagen in de week kon werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 12). Toen u gevraagd werd naar de kostprijs van uw reis van Iran naar België, stelde u dat er 6 à 7 miljoen toman werd betaald (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 16). Gevraagd waar dit geld vandaan kwam, stelde u dat uw vader het betaalde. Vervolgens gevraagd hoe uw vader dan aan dit geld geraakte, stelde u dat dit niet veel geld is (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 16-17). Ook al is dit relatief gezien niet zoveel geld, dan nog kan er redelijkerwijze worden besloten dat dit voor uw familie, die als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran aan de zelfkant van de maatschappij daar staan en, zoals u zelf beweerde, enorme moeilijkheden hadden om financieel het hoofd boven water te houden, toch een aanzienlijke som zou zijn.

Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u niet blijkt te weten waarom uw neef Mu., wiens grootvader uw vader en die van M. opvoedde, vanuit Herat naar Mashad is gekomen om vervolgens samen met jullie naar Europa te trekken (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 16).

Op basis van al het bovenstaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de verschillende verblijfplaatsen die u doorheen uw leven hebben gehad en wat uw levensomstandigheden aldaar waren.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook

werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara herkomst, moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak het slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het talibanregime was sprake van misstanden jegens de Hazara-bevolking in centraal-Afghanistan. Na de val van het talibanregime maakte de Hazara-bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzondere risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit. Hoewel uit informatie blijkt dat er zich in 2015 in verschillende Afghaanse provincies verschillende incidenten voordeden waarbij de Hazara-gemeenschap werd gevisieerd, kan niet worden geconcludeerd dat de Hazara gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zouden maken.

Tevens hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, zoals u verklaart, bekeerd bent tot het christendom. Ten eerste is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u niet schijnt te weten tot welke strekking van het christendom u zich precies bekeerd zou hebben. Zo stelde u aan het begin van het interview dat u zich tot het katholicisme hebt bekeerd, maar verklaarde u na de pauze dat u protestant bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 8 en 21). Er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u beter zou weten tot welke tak van het christendom u zich bekeerd hebt en binnen enkele maanden wilt laten dopen, zeker aangezien u sinds juli 2016 wekelijks op zondag naar de kerk gaat (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 9). Bovendien blijkt uw kennis over de christelijke geloofsleer zeer beperkt. Zelfs na vijf maanden van wekelijkse kerkdiensten blijkt u het verschil tussen het oude en het nieuwe testament nog niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22-23). Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat u de terminologie niet goed beheerst (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u, aangezien u sinds meer dan vijf maanden bent aangesloten bij een Evangelische kerk, het verschil tussen het oude en het nieuwe testament al wel zou mogen weten, stelde u dat daar in de bijbellessen inderdaad werd over gepraat, maar dat u daar niet aan deelnam omdat ze op zondagochtend plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22-23). Nochtans staat op het door uzelf neergelegde attest van de Evangelische Kerk in Kuurne dat u deze wekelijkse bijbellessen bijwoont. Het gegeven dat u niet naar de bijbellessen zou gaan is echter vreemd aangezien deze volgens het door u neergelegde document dienen ter voorbereiding van uw nakende doopsel. Het is dan ook treffend dat u, nadat u nogmaals op uw beperkte kennis over de evangelische kerk werd gewezen, zelf stelde dat u uw bekering niet voor uw asielaanvraag wilde gebruiken. U stelde expliciet dat uw bekering geen problemen voor u vormde en dat u uw bekering enkel aanhaalde omdat de priester u dit aanraadde (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 23).

Wat betreft uw psychologische problemen dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u op heden stelt geen psychologische problemen meer te ondervinden sinds u tot het christendom bent bekeerd, hoewel deze bekering niet geloofwaardig is (zie supra en zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 5). U blijkt overigens op heden niet meer onder de begeleiding van een psycholoog of psychiater te staan (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 5 en 25). U verwijst bovendien naar twee zelfmoordpogingen die u zou hebben ondergaan, zonder daar enig bewijs van voor te leggen. Uit het door u neergelegde attest van de centrumdirecteur van het Rode Kruis opvangcentrum in Bierset blijkt overigens enkels dat u van 18.04.2016 tot 21.12.2016 in dit centrum, dat een opvangcentrum is voor asielzoekers met mentale problemen, verbleef. Voor de rest worden in deze brief geen uitspraken gedaan over uw psychische toestand en/of eventuele zelfmoordpogingen. Inzake de door u vermelde poging tot verkrachting in het opvangcentrum in België wordt bovendien opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over wanneer dit incident zich zou hebben voorgedaan. Zo stelde u voor de DVZ op 14 juni 2016 dat u in het centrum waar u verbleef seksueel werd geïntimideerd en dat u in het centrum zelfmoord hebt willen plegen omwille van wat er gebeurd is (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 14.06.2016, punt 6). Voor het CGVS verklaarde u echter dat de poging tot verkrachting in de twaalfde maand van 2016 plaats vond en dat u hiervoor nog geen psychologische problemen had (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2016, p. 25). Toen u er hierop mee werd geconfronteerd dat het dan wel vreemd is dat u sinds december niet meer onder behandeling staat in het CARDA-opvangcentrum, stelde u dat u daarvoor wel degelijk problemen had, maar dat er niets werd ondernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2016, p. 25). Dit is op zijn beurt dan weer tegenstrijdig met uw verklaringen dat u in België wel degelijk onder de behandeling van een psycholoog hebt gestaan en pillen kreeg voorgeschreven (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2016, p. 5 en 25). Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat u niet hebt aangetoond dat uw psychische gezondheidstoestand van die aard is dat u niet op een coherente manier zou kunnen antwoorden op de vragen die u doorheen uw

asielprocedure werden gesteld of dat u in Afghanistan het risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het door u neergelegde Iraanse medische attest bewijst enkel dat u in Iran medische verzorging hebt genoten, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) , b) en c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig en eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4, § 1 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, alsook een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Aangaande zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn geboorteplaats verklaart verzoeker dat hij bij zijn aankomst in België niet wist waar hij geboren was en dat hij bovendien op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had duidelijk gemaakt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen had hieromtrent. Hij vervolgt met te stellen dat hij niet wist waaraan hij zich diende te verwachten op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij op voorhand niet had nagedacht over waar hij geboren was en wanneer hij in Iran aangekomen was. Omdat hij op het ogenblik van het gehoor gedestabiliseerd was door de vragen waarop hij geen antwoord kon geven, heeft hij gelogen. Slechts na dit gehoor nam verzoeker contact op met zijn familie en achterhaalde hij de waarheid. Ook de reden waarom zijn ouders van Afghanistan naar Iran vluchtten, kende verzoeker bij zijn aankomst in België niet. Dat hij later bij zijn familie naar hun vertrek van Afghanistan informeerde en zodoende deze informatie wel kon verschaffen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, duidt naar mening van verzoeker dan ook op het feit dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan.

Voorts stelt verzoeker dat zijn onwetendheid omtrent de Afgaanse kalender, plaatsen en personen in Afghanistan, evenals de Hazara niet mag leiden tot het besluit dat hij zijn hoedanigheid als illegaal Afgaan vluchteling niet aannemelijk maakt. Verzoeker verduidelijkt dat hij immers nooit in Afghanistan heeft verbleven en heel zijn leven in Iran doorbracht, waardoor zijn kennis over Afghanistan beperkt is. Hij onderstreept nog dat hij in de Iraanse cultuur is opgegroeid en dat hij zelfs op school niets heeft geleerd over de Afgaanse cultuur en geschiedenis.

Met betrekking tot de financiële situatie van zijn familie, meent verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd. Hij stelt immers uitgelegd te hebben dat de financiële situatie van zijn ouders veranderd was toen hij zijn reis aanvatte, dat zijn vader op dat ogenblik voldoende werk had en dus kon betalen voor zijn reis.

Verzoeker voert aan dat zijn familie uit Afghanistan gevlucht is omwille van vervolgingen door de Taliban van de Hazara-minderheid en van Sjiïeten. Dat Hazara's enorm veel vervolgd zijn doorheen de Afghaanse geschiedenis en tot op de dag van vandaag ernstig gediscrimineerd blijven, blijkt volgens verzoeker uit het artikel van Al Jazeera van 27 juni 2016. Daarnaast beschikt verzoeker niet over familie in Afghanistan en heeft hij er nooit geleerd, zodat hij bij terugkeer geen menswaardig leven kan leiden. Hij besluit hierop dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan en derhalve beschermd moet worden in België.

Verzoeker vindt het merkwaardig dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds geen geloof hecht aan verzoekers bekering omdat hij weinig weet over het christendom, doch anderzijds wel gelooft dat hij elke week bijbellessen gaat volgen en zijn doop aan het voorbereiden is. Hij vervolgt dat hij precies omdat hij niet zoveel weet over het christendom deze bekering niet wenste in te roepen als motief voor zijn asielaanvraag. Bovendien is het voor hem, gelet op zijn psychische problemen, bijzonder moeilijk om nieuwe informatie te onthouden.

Wat betreft zijn psychische toestand vermeldt verzoeker dat hij acht maanden in een opvangcentrum verbleef voor asielzoekers met mentale problemen, hetgeen enkel mogelijk is indien men lijdt aan ernstige mentale problemen. Verzoeker hekelt echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn weinig coherente verklaringen omtrent zijn psychische problemen en de behandeling hiervoor oordeelt dat hij niet heeft aangetoond dat zijn psychische gezondheidstoestand van die aard is dat hij niet op een coherente manier zou kunnen antwoorden op de vragen die hem doorheen zijn asielprocedure worden gesteld. Verzoeker meent daarentegen dat zijn incoherente antwoorden wel degelijk wijzen op een ongeschiktheid omwille van zijn psychische problemen. Hij betoogt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen objectieve elementen bezat om meer onderzoek te doen naar de mentale toestand van verzoeker en bovendien heeft nagelaten om de nood aan medische attesten te benadrukken ten overstaan van verzoeker. Verzoeker wijst er opnieuw op dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij niet in staat was om coherente antwoorden te geven op de vragen van de dossierbehandelaar. Hij duidt tevens op het bewijs dat hij neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat hij meningitis had in Iran en hierdoor hersenschade heeft opgelopen en dat bovendien zowel hijzelf als de advocaat op het einde van het gehoor hebben gewezen op het feit dat verzoeker mentale problemen kent en medicatie neemt, hetgeen echter niet bevestigd werd door de behandelende ambtenaar. Verzoeker stelt hierover nog als volgt: *“Als verzoeker duidelijk zegt dat hij onder psychiatrische begeleiding geplaatst werd had de dossierbehandelaar tenminste kunnen vragen of verzoeker geen psychiatrisch attesten heeft. Het is ook de plicht van de dossierbehandelaar om verzoeker te wijzen op elementen die hem kunnen helpen, des te meer wanneer de asielzoeker duidelijk aan psychische problemen lijdt.*

Daarenboven is het duidelijk dat verzoeker zijn eigen psychische toestand niet kan inschatten. Zo heeft hij een nieuwe zelfmoordpoging ondernomen op 7 februari, door medicatie in te slikken, en werd hij opgenomen bij spoed in het ziekenhuis van Marche (stuk 4).

Er moet dus geconcludeerd worden dat verzoeker in zo'n ernstige psychische toestand is dat hij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen, ook niet omtrent zijn psychische toestand zelf.”

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgende nieuwe stavingstukken: het artikel *“Afghanistan: Who are the Hazaras?”* van Al Jazeera van 27 juni 2016 en een medisch attest van F. R. van 8 februari 2017.

Op 27 juni 2017 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element worden: een certificaat van CARDA-centrum.

Op 25 oktober 2017 bezorgt verzoeker de Raad een aanvullende nota met een medisch verslag en foto's van verzoekers bekering alsook van zijn reis naar België.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (ii) verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking aangezien hij geen correct zicht biedt op de verschillende verblijfplaatsen die hij doorheen zijn leven heeft gehad en op zijn levensomstandigheden aldaar vermits (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar hij geboren is, (2) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft niet te weten waarom zijn ouders uit Afghanistan waren vertrokken, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid kon vertellen hierover, (3) hoewel er niet betwist wordt dat verzoeker in Iran heeft gewoond, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij in de hoedanigheid van illegaal Afghaans vluchteling in dit land heeft verbleven, (4) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de financiële situatie van zijn familie in Iran, (5) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet blijkt te weten waarom zijn neef Mu., wiens grootvader verzoekers vader en die van M. opvoedde, vanuit Herat naar Hashad is gekomen om vervolgens samen met hen naar Europa te vertrekken; (iii) niet geconcludeerd kan worden dat de Hazara gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zouden maken; (iv) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom; (v) verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn psychische gezondheidstoestand van die aard is dat hij niet op een coherente manier zou kunnen antwoorden op de vragen die hem doorheen zijn asielprocedure werden gesteld of dat hij in Afghanistan een risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2017 (CG nr. 1535456), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.2. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.3.2.3. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan, noch als zou hij behoren tot de Hazara-gemeenschap, noch dat hij in Iran zou hebben verbleven als illegaal Afghaans vluchteling en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar hij geboren is, waar in de bestreden beslissing pertinent wordt overwogen: *“Zo dient ten eerste worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over waar u bent geboren. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk tot tweemaal toe dat u in Herat geboren bent (zie inschrijvingsfiche DVZ dd. 02.12.2015 en zie fiche MINTEH dd. 02.12.2015). Toen u ongeveer een half jaar later opnieuw door de DVZ werd geïnterviewd, paste u uw verklaringen aan en stelde u niet in Herat in Afghanistan maar in het Iraanse Mashad te zijn geboren (zie verklaring DVZ dd. 14.06.2016, punt 5). In het kader van uw interview voor het CGVS hield u vol in Mashad te zijn geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat men bij de DVZ een fout heeft gemaakt. Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat de DVZ tot twee maal toe foutief uw geboorteplaats zou registreren. Bovendien legde u even later de vreemde en ongeloofwaardige*

verklaring af dat u niet wist of u in Afghanistan dan wel in Iran geboren was toen u hier in België aankwam. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u bij de dag van uw registratie van uw asielaanvraag bij de DVZ tevens beweerde dat u pas acht jaar geleden van Afghanistan naar Iran bent getrokken, terwijl u later bij de DVZ en voor het CGVS verklaarde nooit in Afghanistan te zijn geweest (zie fiche MINTEH dd. 02.12.2015, zie verklaring DVZ dd. 14.06.2016, punt 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u dit wel degelijk gezegd hebt, maar dat u het had verzonnen en later van uw vader vernam dat u nooit in Afghanistan was geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 10). Gevraagd waarom u dat verzonnen had gaf u de vreemde en ongeloofwaardige verklaring dat u niet wist wat te zeggen omdat u op dat moment uw geloof nog niet had en u gewoon wist hoe u moest liegen en stelen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 11). Het is niet geloofwaardig dat u bij uw aankomst hier in België niet zou geweten hebben waar u bent geboren en waar u doorheen uw leven hebt gewoond en daarom leugenachtige verklaringen aflegde. Bijgevolg wordt geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden wat betreft uw geboorteplaats en de woonplaatsen die u doorheen uw leven gehad hebt." In zoverre verzoeker aanvoert dat hij heeft uitgelegd dat hij bij zijn aankomst in België niet wist waar hij geboren was, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had gelogen over zijn geboorteplaats omdat hij gedestabiliseerd werd door vragen waarop hij geen antwoord wist en later – na contact met zijn familie – de waarheid achterhaalde, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit haaks staat op zijn verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin hij te kennen gaf dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten heeft gemaakt, doch allerm minst alludeerde op het feit dat hij gelogen had omtrent zijn geboorteplaats (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Daarenboven werd bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt aan verzoeker "U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen." (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies). Van verzoeker kon dan ook verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde elementen niet (meer) wist, dit tijdens zijn interview aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren. Zijn voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen doen dan ook vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware herkomst en ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat hij bij zijn aankomst in België aangeeft niet te weten waarom zijn ouders uit Afghanistan waren vertrokken omdat hij te klein was (administratief dossier, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, stuk 12), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wel uitgebreid kan vertellen over hoe zijn ouders Afghanistan zouden zijn ontvlucht omwille van religieuze vervolging door de taliban (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). Met het verweer dat hij zich achteraf heeft geïnformeerd bij zijn familie en hem niet verweten kan worden dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsnog kon antwoorden op de vragen, dat dit er juist op wijst dat hij aan zijn plicht tot medewerking heeft voldaan, slaagt verzoeker er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker niet zou hebben geïnformeerd naar de redenen voor de voorgehouden vlucht van zijn ouders van Afghanistan naar Iran, temeer daar hij deze later inroept in het kader van zijn vluchtrelaas (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Deze gebeurtenis is zo belangrijk dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kennis dienaangaande zo beperkt was ten tijde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit en verblijf als illegaal Afghaans vluchteling in Iran wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat hij zich gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst uit te drukken in het Farsi, ondanks het feit dat hij zelf een tolk Dari aanvroeg. Bovendien blijkt dat de aangevraagde tolk Dari gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op verschillende ogenblikken te kennen gaf verzoeker niet te kunnen verstaan omdat hij

zich alsnog uitdrukt in Farsi (administratief dossier, stuk 5, p. 6, 9, 10) en dat verzoeker zich, eenmaal er een tolk Farsi aanwezig is met zijn uitdrukkelijke goedkeuring, schijnbaar zonder problemen kan uitdrukken (administratief dossier, stuk 5, p. 14 en 21 e. v.). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die verklaart gedurende zijn hele leven met zijn ouders thuis in Iran de “taal van onze eigen provincie” te hebben gesproken (met name Dari) en slechts buitenhuis Farsi te hebben gehanteerd (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en 18), beweert dat hij door het heilige boek in Farsi te lezen sinds zijn bekering naar het christendom in België zich niet langer in Dari wenst uit te drukken in het kader van zijn gehoor, doch wel in Farsi.

In dit kader merkt de Raad bovendien op dat verzoeker deze bekering tot het christendom allerm minst aannemelijk maakt. Dienaangaande staat correct in de bestreden beslissing te lezen als volgt: “*Tevens hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, zoals u verklaart, bekeerd bent tot het christendom. Ten eerste is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u niet schijnt te weten tot welke strekking van het christendom u zich precies bekeerd zou hebben. Zo stelde u aan het begin van het interview dat u zich tot het katholicisme hebt bekeerd, maar verklaarde u na de pauze dat u protestant bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 8 en 21). Er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u beter zou weten tot welke tak van het christendom u zich bekeerd hebt en binnen enkele maanden wilt laten dopen, zeker aangezien u sinds juli 2016 wekelijks op zondag naar de kerk gaat (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 9). Bovendien blijkt uw kennis over de christelijke geloofsleer zeer beperkt. Zelfs na vijf maanden van wekelijkse kerkdiensten blijkt u het verschil tussen het oude en het nieuwe testament nog niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22-23). Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat u de terminologie niet goed beheerst (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u, aangezien u sinds meer dan vijf maanden bent aangesloten bij een Evangelische kerk, het verschil tussen het oude en het nieuwe testament al wel zou mogen weten, stelde u dat daar in de bijbellessen inderdaad werd over gepraat, maar dat u daar niet aan deelnam omdat ze op zondagochtend plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 22-23). Nochtans staat op het door uzelf neergelegde attest van de Evangelische Kerk in Kuurne dat u deze wekelijkse bijbellessen bijwoont. Het gegeven dat u niet naar de bijbellessen zou gaan is echter vreemd aangezien deze volgens het door u neergelegde document dienen ter voorbereiding van uw nakende doopsel. Het is dan ook treffend dat u, nadat u nogmaals op uw beperkte kennis over de evangelische kerk werd gewezen, zelf stelde dat u uw bekering niet voor uw asielaanvraag wilde gebruiken. U stelde expliciet dat uw bekering geen problemen voor u vormde en dat u uw bekering enkel aanhaalde omdat de priester u dit aanraade (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 23).*” Met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds wel gelooft dat hij elke week naar de bijbellessen gaat en zijn doop voorbereidt en anderzijds geen geloof hecht aan zijn bekering, dat hij zelfs heeft aangegeven nog niet veel te weten over het christendom en daarom ook deze bekering niet heeft ingeroepen als motief van zijn asielaanvraag, komt verzoeker in wezen niet verder dan het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er echter geenszins in slaagt voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Dat verzoeker als Afghaan, behorende tot de Hazara-origine en als illegaal Afghaans vluchteling in Iran iedere basiskennis ontbeert omtrent de Afghaanse kalender (administratief dossier, stuk 5, p. 18), de viering van Newrooz in Afghanistan (p. 18), de levensomstandigheden van de Hazara in Afghanistan en hij bovendien foutief I.K. en D. als politici behorende tot de Hazara-origine bestempeld (p. 18-19), is totaal onaanvaardbaar en zet zijn geloofwaardigheid finaal op de helling. Dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en heel zijn leven in Iran heeft doorgebracht, binnen de Iraanse cultuur en zelfs op school niets heeft geleerd over de Afghaanse cultuur en geschiedenis, kan niet beschouwd worden als een overtuigend argument dat zijn gebrek aan kennis kan verklaren. Immers, het is niet omdat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond dat hij verstoken zou zijn van elke kennis over de Afghaanse kalender, de viering van Newrooz in Afghanistan en de levensomstandigheden van de Hazara in Afghanistan en prominente politici van de Hazara-origine. Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft dat hij in Iran is opgegroeid in een gezin met een Afghaanse vader en moeder waarmee hij nog de taal sprak van hun eigen provincie, dat zijn vader met hem sprak over bekende Afghanen uit de Afghaanse geschiedenis (administratief dossier, stuk 6, p. 19) en dat hij twee tot drie jaar naar een Afghaanse school ging in Iran en daar les kreeg van Afghaanse leerkrachten (p. 13-14). De Raad is van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een algemene kennis bezit wat betreft zijn eigen etnie en ook van de Afghaanse kalender en belangrijke vieringen noties bezit. Dat hij dergelijke kennis ontbeert, laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweringen de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Hazara-origine. De vaststelling dat verzoeker wel kan verwijzen naar Afghaanse zangers, kan niets afdoen aan het voorgaande. Uit de

informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er een grote culturele uitwisseling is tussen Afghanistan en Iran en dat Afghaanse muziek in Iran, zeker in Mashad, uitgebreid wordt beluisterd (*"The thousand and one borders of Iran: Travel and Identity"* van Fariba Adelkhah).

Ook verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de financiële situatie van zijn familie in Iran komen zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct opgemerkt: *"Daarnaast wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de financiële situatie van uw familie in Iran. Zo verwees u op geregelde tijdstippen tijdens het interview naar de penibele financiële situatie van uw familie in Iran. Zo stelde u dat uw vader geen geld had om documenten te verkrijgen en dat hij zaken moest verkopen en geld moest lenen toen u op uw achtste ziek werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 7). Ook wees u erop dat hij door toedoen van de Iraanse overheid maar twee dagen in de week kon werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 12). Toen u gevraagd werd naar de kostprijs van uw reis van Iran naar België, stelde u dat er 6 à 7 miljoen toman werd betaald (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 16). Gevraagd waar dit geld vandaan kwam, stelde u dat uw vader het betaalde. Vervolgens gevraagd hoe uw vader dan aan dit geld geraakte, stelde u dat dit niet veel geld is (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2017, p. 16-17). Ook al is dit relatief gezien niet zoveel geld, dan nog kan er redelijkerwijze worden besloten dat dit voor uw familie, die als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran aan de zelfkant van de maatschappij daar staan en, zoals u zelf beweerde, enorme moeilijkheden hadden om financieel het hoofd boven water te houden, toch een aanzienlijke som zou zijn."* In zoverre verzoeker aanvoert dat hij heeft uitgelegd dat de financiële situatie van zijn ouders veranderlijk van aard was en dat verzoekers vader op het ogenblik van zijn vertrek voldoende werk had om de reis te kunnen betalen, beperkt hij zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker voorts nog wijst op zijn psychische problemen, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt betoogd, niet kan worden ingezien op welke wijze zij een verklaring zouden kunnen bieden voor de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen of aan de basis zouden kunnen liggen van het manifeste gebrek aan kennis over Afghanistan en de Hazaragemeenschap aldaar. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekers bekering tot het christendom niet geloofwaardig is (*supra*), verzoeker gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat hij geen psychologische problemen meer heeft ondervonden sinds zijn bekering tot het christendom (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Voorts kan uit het door verzoeker voorgelegde attest van de centrumdirecteur van het Rode Kruis opvangcentrum in Bierset van 21 december 2016 slechts blijken dat hij van 18 april tot 21 december 2016 in dit centrum, dat een opvangcentrum is voor asielzoekers met mentale problemen, verbleef. Voor de rest worden in deze brief geen uitspraken gedaan over zijn psychische toestand en/of eventuele zelfmoordpogingen. De loutere blote bewering dat men enkel in dit centrum kan verblijven wanneer men aan ernstige mentale problemen lijdt, vermag niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Ook met het bijkomende attest van de centrumdirecteur van het Rode Kruis opvangcentrum in Bierset van 1 juni 2017, waarin wordt vermeld dat verzoeker sinds 21 december 2016 ambulante psychologische begeleiding volgt bij het centrum, slaagt verzoeker er allerminst in de Raad te overtuigen. Zo kan worden opgemerkt dat dit attest haaks staat op verzoekers verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 januari 2017 waarin hij aangeeft dat hij niet langer onder behandeling van een psycholoog of psychiater staat en enkel nog pillen voorgeschreven kreeg, doch geenszins onder begeleiding werd geplaatst (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en 25-26). Bovendien blijkt uit dit attest evenmin wat verzoekers psychische toestand precies is en/of eventuele zelfmoordpogingen, noch dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verzoeker verwijst naar het attest van het Vivalia ziekenhuis van 8 februari 2017 om aan te tonen dat hij zijn psychische toestand niet zelf kan inschatten, attest dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stuk 4), leest de Raad in het summiere attest in kwestie dat verzoeker een onbekende hoeveelheid "redomex"-medicatie had ingenomen en leed aan "*Intoxication medicamentouse*", doch dat zijn medisch onderzoeken geen abnormale elementen aan het licht brachten. De Raad ziet echter niet in hoe uit dit attest zou blijken dat verzoeker zijn eigen psychische toestand niet kan inschatten, noch hoe verzoekers problematiek hem zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Alwaar verzoeker nog verwijst naar het Iraanse medische attest waaruit blijkt dat hij medische

behandeling kreeg in het kader van meningitis, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat dit attest slechts een bewijs vormt van het feit dat verzoeker in Iran medische verzorging heeft genoten, hetgeen op zich niet wordt betwist. De door verzoeker voorgelegde attesten van de centrumdirecteur van het Rode Kruis, het medische attest van het Vivalia ziekenhuis en het Iraanse medische attest vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat de dossierbehandelaar niet meer de nadruk heeft gelegd op de nood van psychiatrische attesten en meer onderzoek diende te doen naar verzoekers mentale problemen, benadrukt de Raad vooreerst dat van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het belang van documenten, temeer aangezien verzoeker reeds bij zijn asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies), hij tijdens de gehoren werd bijgestaan door zijn raadsman en ook thans nalaat om psychiatrische attesten aan het verzoekschrift te voegen. Voorts wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat doorheen het gehoor duidelijk blijkt dat hij niet in staat was om een coherent antwoord te geven op de gestelde vragen, dat hij veel spreekt in alle richtingen, zonder dat er duidelijk linken zijn tussen zijn verschillende zinnen, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Opnieuw dient opgemerkt dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker tijdens het gehoor wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven zodat niet kan worden aangenomen dat psychische problemen aan de basis zouden liggen van zijn onwetendheid omtrent zijn psychische problemen en aangaande voor de hand liggende informatie zoals de Afghaanse kalender en de levensomstandigheden van de Hazara-gemeenschap in Afghanistan.

Dat hem tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gevraagd zou zijn geweest welk soort medicatie hij innam, kan niet worden bijgetreden. Zo blijkt na lezing van het gehoorverslag dat de *protection officer* expliciet vroeg welke pillen hij innam, waarop verzoeker de kans kreeg om zich te verduidelijken (administratief dossier, stuk 5, p. 26). Het is bovendien niet ernstig om delen van het gehoorverslag te citeren waaruit zou blijken dat de dossierbehandelaar onvoldoende aandacht zou hebben besteed aan verzoekers voorgehouden psychische problemen, nu blijkt dat verzoeker uitvoerig de kans kreeg om zijn problematiek uit de doeken te doen en hierover diepgaand bevraged werd door de *protection officer* (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en 24-26).

Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de poging tot verkrachting waarvan hij verklaart slachtoffer te zijn geworden in het opvangcentrum in België. Dienaangaande wordt correct in de bestreden beslissing overwogen: "(...) Zo stelde u voor de DVZ op 14 juni 2016 dat u in het centrum waar u verbleef seksueel werd geïntimideerd en dat u in het centrum zelfmoord hebt willen plegen omwille van wat er gebeurd is (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 14.06.2016, punt 6). Voor het CGVS verklaarde u echter dat de poging tot verkrachting in de twaalfde maand van 2016 plaats vond en dat u hiervoor nog geen psychologische problemen had (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2016, p. 25). Toen u er hierop mee werd geconfronteerd dat het dan wel vreemd is dat u sinds december niet meer onder behandeling staat in het CARDA-opvangcentrum, stelde u dat u daarvoor wel degelijk problemen had, maar dat er niets werd ondernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 16.01.2016, p. 25). Dit is op zijn beurt dan weer tegenstrijdig met uw verklaringen dat u in België wel degelijk onder de behandeling van een psycholoog hebt gestaan en pillen kreeg voorgeschreven (zie gehoorverslag

CGVS dd. 16.01.2016, p. 5 en 25).” Vaststellingen en overwegingen welke overigens op generlei concrete wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Wat betreft het attest van het Vivalia ziekenhuis van 8 februari 2017, de attesten van de centrumdirecteur van het Rode Kruis opvangcentrum in Bierset en het Iraanse medisch attest kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet omtrent verzoekers psychische toestand.

Het door verzoeker voorgelegde attest van de Evangelische kerk te Kuurne van 15 januari 2017 vermag evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn bekering tot het christendom te herstellen. De brief werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Aangaande het door verzoeker bijgebrachte artikel “*Afghanistan: Who are the Hazaras?*” van Al Jazeera van 27 juni 2016 dient te worden opgemerkt dat, gelet op het voorgaande, is komen vast te staan dat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan, evenals de bewering als zou hij van Hazara-origine zijn niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat elke verwijzing naar de positie van en de levensomstandigheden waarin Hazara verkeren in Afghanistan niet dienstig is.

Voor wat betreft de stukken die verzoeker per mail overmaakte op 24 oktober 2017 kan nog - daargelaten dat luidens artikel 3, § 1, eerste lid PR RvV alle processtukken aan de Raad dienen te worden toegezonden bij ter post aangetekende brief - het volgende worden opgemerkt. De kopieën van de foto's van verzoekers bekering zijn van een dermate slechte kwaliteit dat verzoeker niet of amper herkenbaar is. Hoe dan ook, hebben foto's slechts een relatieve bewijswaarde gelet op het manipulatieve karakter naar plaats, tijd en omstandigheden. Het medisch attest van de dienst spoedgevallen bevestigt dat verzoeker enkele oppervlakkige snijwonden vertoont op de voorarm, niets meer of niets minder. De aanvullende nota met documenten, op de Raad per fax toegekomen op 25 oktober 2017, werd overgemaakt na het sluiten van de debatten en wordt derhalve, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet in overweging genomen.

2.3.2.4. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker zijn beweerde Afghaanse nationaliteit niet aantoot en niet aannemelijk maakt als illegaal Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond, waardoor hij evenmin aantoot Iran te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België, noch de levensomstandigheden aldaar in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke land van herkomst verliet.

Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden benadrukt dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.3.2.5. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.2.7. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11), dient te worden herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. De Raad

herhaalt dat er geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

2.3.2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER